

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΘ΄
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2015 - 2016

*Η Ταυτότητα του Ελληνισμού
στην Ιστορία (c. 1104 – 404 π.Χ.)*

*Ή
η Αιωνιότητα στον Χρόνο
(Παραλλαγές στο «Γνώθι σαυτόν»)*

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ 7^ο

Πέμπτη 7 Ιανουαρίου 2016

ΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Την Πέμπτη 7 Ιανουαρίου του νέου χρόνου, στις 8.30 το βράδυ, εισερχόμαστε στο δεύτερο μέρος των σεμιναρίων του φετινού κύκλου. Στο πρώτο παρακολουθήσαμε την γέννα του Ελληνισμού από την σπορά του Δωρικού βιώματος. Σπουδάσαμε το Δωρικό σπέρμα και τον βίο του θείου βρέφους, τις ρίζες και την βλάστηση του κοσμοϊστορικού νέου «φυτού»: την λεγόμενη «Γεωμετρική» περίοδο. (c. 1100 – 800 π.Χ.)

Στο δεύτερο μέρος θα μελετήσουμε την αιγλήεσσα εφηβεία του Ελληνισμού, το ακαταμάχητα ερατό άνθος του, το γλυκύτατο σφρίγος της εαρινής «ώρας» του: τους Αρχαϊκούς χρόνους. (c. 800 – 600 π.Χ.)

Προς το τέλος των Γεωμετρικών χρόνων θεμελιούται το καθαρό Δωρικό ως συστατική αρχή της Ελληνικής πόλεως: θεσμοθετείται η Σπάρτη κατά το Απολλώνιο αρχέτυπο. Το όνομα του Λυκούργου (= Εργάτου και Έργου του Φωτός) συνδέεται με την ίδρυση της Πόλεως πέρα από τους οικισμούς (μικρά και μεγάλα χωριά) και τα ανακτορικά κέντρα. Θα εμφιλοχωρήσουμε στον χαρακτήρα των Λυκούργειων θεσμών.

Η πρώτη φάση της Αρχαϊκής Εποχής (c. 800 – 600 π.Χ.) σηματοδοτείται κυρίως από την μετεωρική άνοδο της Σπάρτης στην ιερή συζυγία πολεμικής δυναμικής αλκής και πολιτισμικής δημιουργικής ακμής. Αυτή θα είναι, σε μια πρώτη διαγραμματική θεώρηση που θα διαρθρωθεί λεπτομερέστερα στα επόμενα σεμινάρια, και η εστιακή θεματική της συνάντησής μας αυτήν την Πέμπτη:

Η Άνοδος της Σπάρτης c. 800 – 600 π.Χ.:

Μεσσηνιακοί Πόλεμοι, Καθοριστικές Επιρροές,

Κάρνεια και Γυμνοπαιδιές

Το σχετικό συνοδευτικό κείμενο εργασίας θα αποσταλεί την Πέμπτη το πρωί.

Τα σεμινάρια περιλαμβάνουν ανάλυση και συζήτηση. Στόχος είναι να ολοκληρώνονται μέσα σε ένα δίωρο.

Πραγματοποιούνται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

ΤΑ ΤΡΕΧΟΝΤΑ ΕΙΣ ΑΠΩΛΕΙΑΝ!

Το Είναι αποκαλύπτεται ως «Κόσμος» του Φαίνεσθαι. Η Αιωνιότητα δίνει την τάξη του Χρόνου. Η Μορφή του όντος καθορίζει τον νόμο του Γίγνεσθαι.

Αλλοίμονο στο φαινόμενο που δεν είναι επι-φάνεια του όντος. Ουαί στο έγχρονο που δεν εικονίζει το αιώνιο. Τρισαλλοί στο μεταβαλλόμενο που δεν γίνεται εις ουσία.

Λέγονται Μηδένα. Σπεύδουν εις αφανισμό τους.

Έσχατη αμαρτία του όντος η ύβρις κατά του εαυτού του. Διότι ασεβεί προς την αποκάλυψη του Απόλυτου στο συγκεκριμένο. Και η αλλοτρίωση από της συστατικής ταυτότητας είναι αρχέτυπος ύβρις.

Ο Καθεστωτικός Νεοελληνισμός διαλύεται, εκπίπτει στο μηδέν. Ύβρισε κατά του Ελληνισμού.

Ο Ελληνισμός έρχεται εις φανέρωση. Η καθεστωτική κρύψη του αμαυρούται η ίδια. Εξέρχεται εις Άδη Τιμωρίας.

Τα γεγονότα εξελίσσονται κατά την προδιαγραφή που έχω πολλαπλά και πολλαχού καταγεγραμμένα κάνει εις φανερό έλεγχο. Δεν χρειάζεται προσθαφαίρεση ουδέ κεραίας. Ο άθλος της κλασσικής διαύγειας. Η βεβαιότητα της διάγνωσης του ουσιώδους.